

[Poulsgaard]

takten til arbejdsmarkedet, sådan at de ikke bliver fuldstændig handicappede. Og én ting til: det kunne jo også godt ske, at det ville motivere nogle til selv at gøre en anstrengelse for at få arbejde. Jeg ved godt, at socialdemokraterne ikke rigtig kan lide, at man citerer deres cheføkonom Steffen Møller. Men hvad er det, han siger? Er de alle sammen reelt arbejdsløse? Er det tal ikke meget lave? Er der ikke mange, der har så travlt med at arbejde sort, at de overhovedet ikke har tid til at tage arbejde? Findes de ikke? Findes der ikke en masse, der putter sig på højskoler, idrætsskoler og andre steder, som får understøttelse, men som ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet? Det er faktisk den slags ting, dette forslag tager sigte på, og det gælder dem, som virkelig ønsker at arbejde. De kan få lov til at arbejde, men der ligger selvfølgelig ikke nogen tvang.

Det, som I gør – og »I« er specielt rettet til de to venstrepartier herinde – når I laver beskæftigelsesarbejde, er, at I laver en masse arbejde til beskæftigelseskonsulenter, erhvervsvejledere, sagsbehandlere, og hvad ved jeg, på kommunekontoret, men I nedlægger samtidig arbejdspladser i den private sektor.

Dette lovforslag tager sigte på at nedlægge denne beskæftigelsesterapi og fremme beskæftigelsen i den private sektor, som vi alle sammen skal leve af. Derfor burde folketinget tage imod dette forslag med kyshånd. Det er det eneste forslag, der kan løse arbejdsløshedsproblemet i Danmark. *(Bifald fra tilhørerspladserne).*

Formanden:

Det er ikke tilladt med tilkendegivelser fra tilhørerspladserne.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Ja, leve op til hr. Poulsgaard kan jeg nok ikke, men alligevel vil jeg gerne lige sige en lille bitte smule. CD har ikke tidligere rigtig markeret sig stærkt i denne sag, og derfor vil jeg gerne gøre det.

Der er sikkert ikke tvivl om, at der ikke findes et parti her i folketinget, der har et større ønske, end at vi kunne opfylde grundloven. Grundlovens ord om, at det bør tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for at arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse, er efter vor opfattelse et

mål, som samtlige partier har prøvet på at nå. At man så har forskellige opfattelser af måden, det skal gøres på, er noget andet.

CD er kun på et enkelt punkt til dels enig med fremskridtspartiet i forslaget, nemlig § 5, første punktum, og derfor vil jeg lige starte med at omtale dette. Der tales om fri næring for arbejdsformidling. Vi har den 14. april 1982 fremsat beslutningsforslag om fri næring for arbejdsformidling, et forslag, der på ingen måde tager sigte på at lægge vanskeligheder i vejen for den offentlige arbejdsformidling, men som alene er fremsat med den begrundelse, at arbejdsformidlingerne ikke fungerer tilstrækkelig godt, og at der ude i befolkningen mangler tillid til arbejdsformidlingen, hvilket automatisk giver sig udslag i yderligere forringelse af anvisningsmulighederne. Efter vor opfattelse vil en konkurrence på dette område ikke have nogen skadelig virkning, og i øvrigt er arbejdsformidling fri næring i så mange lande, som vi sammenligner os med. Hvorfor så ikke prøve herhjemme? Det kan aldrig føre til mere arbejdsløshed, kun til det modsatte: mere beskæftigelse.

Når dette er sagt, ophører vor enighed med fremskridtspartiet. Denne uenighed vil jeg gerne belyse blot ved at trække et par enkelte ting frem fra forslaget: forslagets § 2, hvorefter de arbejdsløse skal arbejde 8 timer på de tider af døgnet, som pålægges dem af det offentlige; ingen hensyn skal tages til menneskelige problemer, som et sådant skifteholdsarbejde kan påføre. Nogle kan måske klare det, andre ikke: ingen hensyn! Her er det, jeg var lige ved at sige noget grimt, men jeg vil nøjes med at sige: trit og retning, ellers ingen penge!

Forslagsstillerne taler i bemærkningerne om nytænkning baseret på menneskehedens urgamle erfaring, at arbejde adler. Dette vil jeg ikke kalde nytænkning, for jeg tror i hvert fald ikke, at pastor Dalhoff i 1911 ved stiftelsen af Landsforeningen for Arbejdsløse havde de samme intentioner, som fremskridtspartiet her giver udtryk for. Foreningens formål var at modarbejde tiggeri og styrke de arbejdsløses vilje til at klare sig selv, samtidig med at de arbejdsløse blev påvirket i kristen ånd. Jeg må derfor skønne, at forslagsstillerne ønsker os tilbage til 1911, hvor man daglig måtte tigge eller knokle for